

ne har givet udtryk for i den første samtale og også kan det anden gang, tredje gang, femte gang og tiende gang, der skal udtages biologisk materiale.

Lægen behøver derfor ikke hver gang at have samtykkeerklæringen op af skuffen og forklare den måske ældre patient, der risikerer at blive konfus: Nu skal du skrive under her, før jeg kan tage denne her blodprøve. Hvorfor skal jeg nu dét, spørger patienten. Jamen det skal du af disse og disse grunde, svarer lægen.

Jeg tror altså, at der i virkelighedens verden vil være ganske betydelig forskel på det ene system og det andet system. Det er derfor, jeg bare stiltfærdigt fremhæver, og det er ikke, fordi jeg hverken har kroner eller dollartegn i øjnene, at det jo også er en grundlæggende patientinteresse, at de sparsomme ressourcer, om end de ikke er så sparsomme, som de har været, så dog fortsat sparsomme ressourcer i sundhedsvæsenet anvendes målrettet på at give patientbehandling og ikke på at forvalte papirer og underskrifter. Men det er et tema, som jeg føler mig helt tryk ved, at vi vender tilbage til.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Bare for at der ikke skal være nogen misforståelser: Jeg foreslår ikke, at vi skal lave en gallupundersøgelse af, hvordan vi skal fastlægge politikken.

Jeg ville bare gerne høre, om der var nogle undersøgelser af, hvad befolkningens opfattelse er af den gældende retstilstand, for det har jo betydning for, hvilken lovgivning vi skal gennemføre, om folk er klar over, at det er lægerne, der bestemmer, eller om de fleste ligesom jeg selv har den opfattelse, at jeg, ligesom jeg bestemmer over min finger, så længe den sidder på min hånd, også har ret til at bestemme over den, når den er skåret af. Det er jo lidt væsentligt at vide, når vi skal lovgive, hvad det er, befolkningen tror er grundlaget.

Så vil jeg godt høre ministeren, om ministeren også planlægger på et tidspunkt at lave en lovregulering for de øvrige biobanker, altså dem, der ikke reguleres af det lovforslag, der ligger her. Hvad er planerne på det område?

Så bare til sidst om det her med samtykke hver gang: Det er jo også noget med, når man snakker med patienterne, at man så forklarer, hvad det er, man bruger blodprøverne til. Det, der er væsentligt, er, hvis blodprøverne skal bruges til noget forskning f.eks., hvilket de øvri-

ge blodprøver, der er taget, ikke skal, så bliver man nødt til at indhente et informeret samtykke.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu synes jeg ikke, at vi skal tale os væk fra hinanden. Situationen er jo den, at man bestemmer over sin finger, uanset om den sidder på hånden eller ikke sidder på hånden længere.

Det, der jo alene – i anførselstegn – er til diskussion, er: Hvad kan man lægge til grund vedrørende patientens holdning til fingeren, efter den ikke er på hånden mere? Patienten bestemmer, det er jo det, lovforslaget tager sigte på, idet man dog formoder, at patienten, medmindre patienten siger fra, er indstillet på, at materialet opbevares. Det er jo ikke et udtryk for, at vi har en ambition om, at patienten ikke skal bestemme. Det er et udtryk for, at vi har en formodning om, at patienten vil være indstillet på, at de her ting opbevares, medmindre patienten beslutter noget andet.

I den forstand er alle jo enige. Vi er alle sammen enige om at sikre patientens indflydelse. I virkeligheden – og jeg anerkender, at alt, hvad jeg siger her, er i gåseøjne – er det jo mere processuelt, altså hvordan patienten skal sætte sin ret igennem, for det er uomtvisteligt, at patienten har retten.

Må jeg så sige til det spørgsmål, der konkret blev rejst om andre biobanker – det er vel private biobanker – at det er min grundlæggende opfattelse, at persondataloven på tilstrækkelig vis yder den individbeskyttelse, der er brug for, men også det spørgsmål føler jeg mig helt tryk ved, at jeg får lejlighed til at uddybe i det videre arbejde.

Kl. 15.25

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.